

Sverige kommer i början av nästa vecka att få den mest reaktionära högerregeringen sedan en stund innan den allmänna rösträttens införande. Den kommer att bestå av tre partier som samtliga backade i riksdagsvalet, och regera på en plattform där de mest konkretiserade delarna är direkt dikterade av världens just nu mest elektoralt framgångsrika parti med rötter i nynazismen. Det märks bland annat i ett antal formuleringar som hämtade ur för-/antidemokratiska epoker, och som siktar mot etablerandet av en säregen rättsordning för vissa utpekade grupper i samhället. Det gäller bland annat skrivningar om ”möjlighet att utvisa utlänningar på grund av bristande vandel”, efter exempelvis ”konstaterade anmärkningar i fråga om levnadssättet”. Om hälften av det som föreslås i de rättsliga/migrationspolitiska avsnitten i det på ett slott framtagna blåbruna samarbetsavtalet hade blivit regeringspolitik i något annat europeiskt land, skulle de tre blivande regeringspartierna till för några år sedan krävt att Sveriges regering markerade mot detta på lämpligt sätt.

Även om dessa skrivningar är chockerande långtgående och gör Sverige till ett i nya avseenden extremt land, är själva greppet väntat. Vi har en regering som tillträder under en djupnande ekonomisk kris, med betydande risk för desperation och fattigdom i breda skikt, och i en situation där det finns tunga strukturella samhällsproblem som vuxit sig större genom flera decennier: ett korrupt skolsystem som skapar kunskapsöknar och social utslagning, pressade villkor inom sjukvården och äldreomsorgen, omfattande bostadsbrist (såvida man inte hör till de exceptionellt välmående 10-20 procenten av befolkningen), underinvestering i energisystem och transportinfrastruktur, vilka i sin tur försvårar den bokstavigt talat livsnödvändiga klimatomställningen. Den tillträdande regeringen har antingen inget att säga om dessa problem i sin samarbetsplattform, eller skissar på lösningar som med viss precision och effektivitet skulle fördjupa problemen.

Det som rör den ekonomiska politiken kommer att utkristalliseras mer när den första budgetpropositionen läggs fram om tre veckor. Men i plattformen kan man skönja den nattståndna högerpolitiken, med skattesänkningar till dem med stora aktieportföljer, och bestraffning av den som för tillfället inte kan arbeta, eller som har osäkra anställningar och obefintliga marginaler.

När det är detta man har lyckats åstadkomma, krävs kraftiga distraktionsmoment och ett hejdundrande, systematiskt syndabocksutpekande. Man räknar med att en del (med rätta) ska bli förfärade och kanske inte kunna resa motstånd mot dessa aviserade misslyckanden, medan många andra ska tro att detta inte rör dem. Det senare kan stämma en liten stund, men den samtidigt förda ekonomiska politiken kommer ingen undan. Det är själva greppet.

Begriper vi detta, kan vi också förstå hur vi måste försöka bjuda motstånd: vägra låta människor i behov av stöd – det gäller i princip varenda en av oss i olika skeden av livet – ställas mot varandra; protester högljutt, överallt, där bördan för kriserna fördelas så att en liten klick hålls skadeslösa medan de sedan förr mest nedtyngda får bära tyngst; inte acceptera att de som bär välfärden på sina axlar ska få färre kollegor; försvara demokratins och rättsstaten formella och reella institutioner; se till att blåsa liv i de sammanhang man själv finns i och skulle kunna finnas i: fackklubben, studieförbundet, grupper på nätet och i närområdet, för det som är fint och värt att slåss för, mot det som hotar våra möjligheter att leva anständiga liv i gemenskap och värme. Ta hand om varandra. Ta det personliga ansvaret att inte lämna sig själv eller andra ensam.

Från vårt parti, Vänsterpartiet, är det ett löfte att vi ska ta de kamperna. Kom med, om du inte redan är det.